

Értékek továbbadására hívtunk

Bizony kevesen vannak manapság, akik velem együtt elmondhatják, hogy töretlen vallási nevelésben részesültek. Én hálásan gondolok jó szüleimre, akik igyekeztek hitben élni, és komoly áldozatok árán is vállalták a vallás gyakorlását egy olyan politikai rendszerben, amikor ezért hátrányokat kellett elszenvedniük.

A hely, ahol lelkileg növekedtem

A budapesti Felsőkrisztinavárosi plébánián nőttem fel. Ez nemcsak a lakhelyem szerinti plébánia volt, hanem ténylegesen az a közeg, ahol lelkileg növekedhettem. Manapság már történelemnek tűnik, amint a hetvenes években a hitoktatás olyan bujtatott formában történt, hogy a fiúkat ministráns-gyakorlás, a lányokat énekkar címen az egyetemista korú fiúk illetve lányok vezették – ugyanakkor ez hiteles és életszerű volt. Számomra olyan közeget biztosított a plébánia, ahol barátokat szerezhettem, és ahol szabadidőmet tölthettem. A rendszeres ministráns-szolgálat által belenőttem az egyház liturgiájába, megismerhettem a szentek életét.

Amikor a budapesti Piarista Gimnáziumban folytattam tanulmányaimat, ott erőteljes intellektuális nevelést kaptam. Megszerettem a rendszeresen és kitartóan végzett szellemi munkát. Mivel paptanáraitól azt tanultam, hogy a tudomány és jámborság nemcsak, hogy megfér egymás mellett, hanem ténylegesen kiegészíti egymást, így értetlenkedve néztem azokat, akik szembe állították a tudomány és a vallást. Tekintve, hogy magam is sokat formálódtam középiskolás éveim alatt, 18 évesen arra gondoltam, hogy én is tanár leszek, hogy segíthessem a következő nemzedéket. Amit kaptam, igyekezzem tovább adni. Szerettem az iskolai közeget, így hát – gondoltam magamban – szívesen maradnék ott, de immár a katedra másik oldalán.

Életreszóló döntést hozni

Matematika és földrajz szakos középiskolai tanárnak készültem a Szegedi Egyetemen, amikor évfolyamtársaimmal beszélgetve döböntem rá, hogy ők semmit nem tudnak arról, amit én gyerekkoromtól fogva magamba szívhattam, számomra magától értetődő érték volt. Hozzám jöttek a kérdéseikkel, én pedig szívesen gondolkodtam velük együtt: kiderült, hogy ők még sosem olvasták a Bibliát, nem ismerték az egyház valós életét, én pedig viszonylag értő módon tudtam segítségükre lenni. Olvasgattuk a Szentírást, énekeltük a fiatalos egyházi énekeket, tanulmányoztuk az egyház történetét és tanítását, és együtt imádkoztunk. Mindez a nyolcvanas évek első felében történt Szegeden.

Kegyelmi időszakot éltünk meg, amikor albérletemben esténként olyan szellemi műhely alakult ki az évek során, ahol kortársaim közül sokan hívővé váltak, én pedig rádöböntem igazi hivatásomra. Lám, 21 évesen ismertem fel, hogy az én sajátos hivatásom éppen a papságra szól. Krisztus Jézus apostolának lenni itt és most, különösen a korombeli fiatalok

felé, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, akik életre szóló döntések közepette élnek. Igen, akkor válunk felnőtté, amikor meghozzuk az életre szóló döntéseinket, s ez leginkább a huszonéves korban történik. Ilyenkor szakmát választunk, amely napunk nagy részét lefoglalja, és kenyérkereső munkánk lesz a következő évtizedekben. Továbbá házastársat választunk, akivel egymást kiegészítve együtt járjuk a küzdelmes mindennapokat a következő akár fél évszázadban – bizony ez is felelősségteljes választás és döntés, amelyet nem lehet megalapozatlanul meghozni. Ugyanakkor az is tudnivaló, hogy aki nem dönt, az céltalanul sodródik! A legnagyobb döntés pedig abban áll, hogy Istennel vagy nélküle rendezem be életemet – ez a döntés nem hogy évtizedeket határoz meg, hanem az örök életemet!

Tanítás és gyógyítás

Nos, az én életemben a tanári hivatás megszületett, és az első diploma megszerzésével annak útján kezdtem járni. Időközben a szép baráti és szerelmi kapcsolatok által a közösségi életről is tapasztalatom lehetett, amit ajándéknak tekintek mindmáig. A papi hivatás felismerése talán éppen abban állt számomra, hogy minden korábbi érték ebben összontosul: a közösségépítés karizmája és a tanítói hivatás a legnemesebb módon egységet alkot annak életében, aki nap mint nap a jézusi életet adja tovább. Tanít és gyógyít – különösen a köztünk és bennünk működő Szentlélek által.

Isten titkainak kifürkészése

25 év papi szolgálat után elmondhatom, hogy a lelkipásztor élete a legváltozatosabb: nem érzem monotonnak még a rendszeres szolgálatokat sem, hiszen az emberek is mind különbözőek (kérdéseik és a nekik adandó válasz sem egyforma), Istenünk pedig mindig tud újat mutatni, az Ő titkainak fűrkészése mindig gyönyörűség! A pap feladata a közvetítés embertől Istenig, Istentől emberig; fontos tehát, hogy emberszeretők ugyanakkor istenszeretők legyünk! A pap is ember, aki része az egyházi közösségének, ugyanakkor saját istentapasztalatából merítve sokak számára útmutató lehet. Továbbá a szentségek ünneplése által pótolhatatlan szolgálatot végez mások üdvössége érdekében. Jézusnak ma is szüksége van olyan fiatalemberekre, akiket magához hívhat (miként annak idején az első tanítványait), és saját küldetését bízhatja rájuk.

Egyetlen életünk van, azt adjuk a legnemesebb célra! Nincs időnk hiábavaló, nagy köröket tenni, s mindenbe belekóstolni. Kortársaink apostola csakis mi lehetünk. Életem delén túl, immár ezüstmisésként leginkább a korombéli házaspárok és családok lelkipásztora tudok lenni. Ugyanakkor a ma tinédzsereket ki tudja hitelesen megszólítani Jézus nevében, ha nem a mai huszonévesek?! Beszéljess, énekelj és imádkozz velük, s közben te is felismerheted sajátos karizmatodat!

(e sorok írója *Thorday Attila* újszegedi plébános, teológiai tanár)